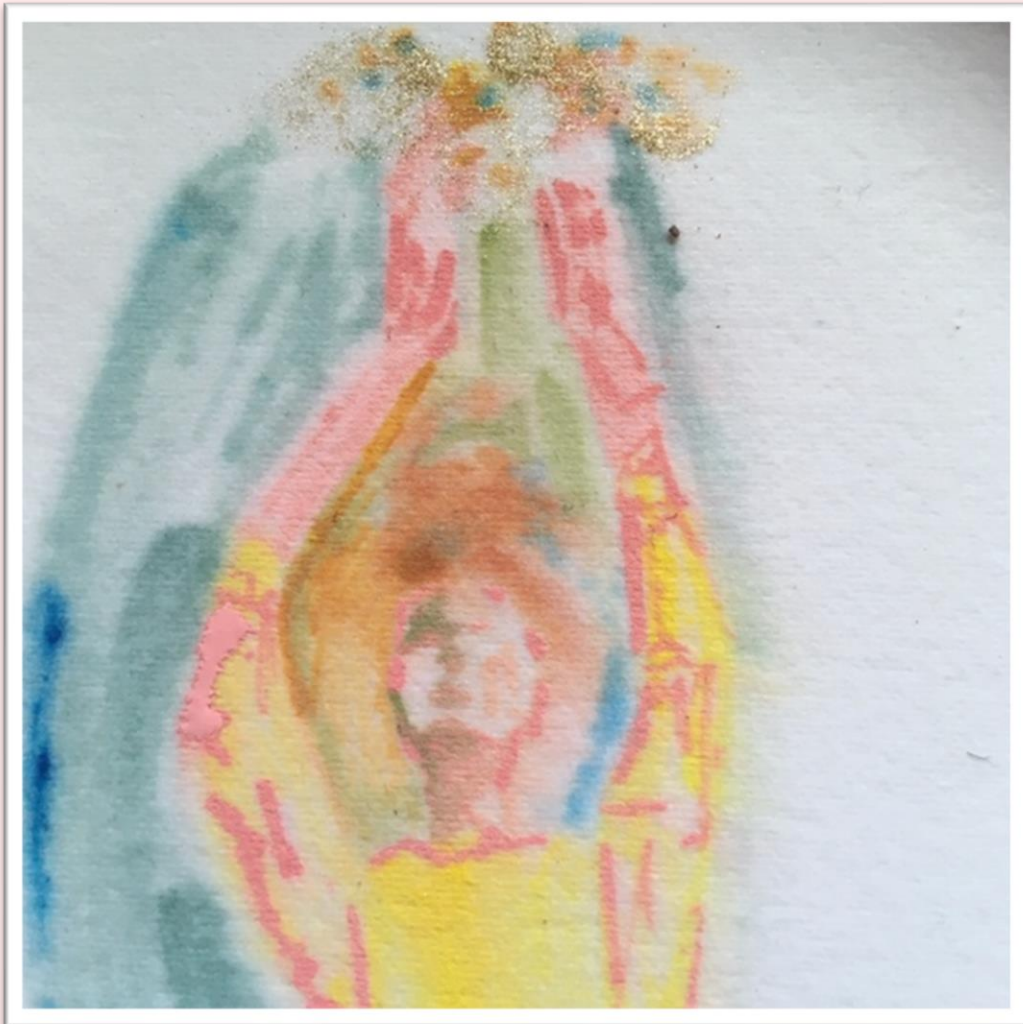

Voor wie is er applaus?

Een herinneringsboek geschreven door en voor mijn studenten van het Albeda zorgcollege Opleiding Verzorgende maatschappelijke zorg .

Inhoudsopgave

Inhoud

Inhoudsopgave	3
Inleiding.....	4
Verhaal van een student.	5
Corona piek.	6
Verhaal van een student.	7
Verhaal van een student.	9
Hoe combineer je school met Corona?.....	10
Verhaal van een student.	11
Verhaal van een student.	12
Afsluitend.	14

Inleiding.

Ik ben Irma Kaat en ben een docent aan het Albeda zorgcollege bij de opleiding verzorgende – maatschappelijke zorg niveau 3.

Deze opleiding duurt drie jaar en leidt breed op tot een dubbel gecertificeerd diploma. Je bent én verzorgende én medewerker maatschappelijke zorg.

Mijn beeld is vaak dat de beroepspraktijk blij is met deze opleiding; wij leiden voor hen medewerkers op, die naast de handen aan het bed, ook de dagactiviteiten kunnen organiseren en uitvoeren. De opleiding is in het leven geroepen toen de ontwikkelingen in de zorg meer richting kleinschalig wonen zouden gaan. Ouderen, gehandicapten en andere mensen met een hulpvraag gedijen beter op kleine woon- leefgroepen. Met de wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) leek onze opleiding helemaal goed aan te sluiten op de dagelijkse praktijk. Immers mensen met een hulpvraag zouden zo langer zelfstandig kunnen wonen en steun op alle gebieden kunnen krijgen.

Ik heb zelf lang in de gehandicaptenzorg gewerkt in diverse functies. Ik hield van dit werk, zoveel dat ik veranderde in een workaholic. Via allerlei rollen en functies ben ik steeds meer naar het onderwijs gegroeid. Ook daar kan ik mijn energie ruimschoots kwijt.

Het idee bestaat dat het lesgeven aan onze studenten zwaar is. Dat klopt, maar als ervaringsdeskundige weet ik dat de zorg zwaarder is.

Zorg is er altijd. Het houdt niet op. Het is er 24 uur en geen zorgvrager kan je vakantie geven. Een zorgvrager vraagt dag en nacht jouw steun!

12 maart 2020.

Het is donderdag. Ik heb lesgegeven en vergaderd. Ik heb getroost, aangemoedigd, geluisterd en nagedacht. In de docentenkamer, het zenuwcentrum van de opleiding, is onzekerheid. Corona grijpt om zich heen en er wordt steeds dringender geadviseerd thuis te blijven. Thuis werken, kan niet denk ik nog. Les geven doe je op school. Ik ben een diesel, de motor wil vooruit en het werk gaat hier door.

Mijn reactie is flauw. Als ik oplossingen moet bedenken word ik eerst cynisch en melig. Als mijn onderwijsleider op serieuze toon zegt dat ik beter mijn laptop mee naar huis kan nemen, doe ik dat. Ik lach en gein: 'tot over drie maanden'.

Ik ga jullie vertellen hoe de corona crisis verliep bij onze studenten. Het is geen fijn verhaal, echt niet. Het is er één van wanhoop, ongeloof, en verdriet. Mijn studenten hebben verhalen naar mij opgestuurd, die in dit herinneringsboek door mij zijn opgenomen.

Het boek is speciaal voor mijn studenten geschreven. Ik wil hen bedanken voor alle zorg en liefde die zij hebben gegeven aan de kwetsbare mens. De kwetsbare mensen onder de kwetsbare mensen die we allemaal zijn en waar we ons extra van bewust zijn geworden.

Rotterdam, 17 juni 2020.

Verhaal van een student.

Het begon met één cliënt en binnen de kortste keren werden het er zes. De eerste mevrouw is via het ziekenhuis naar onze instelling gekomen. We denken dat deze mevrouw in het ziekenhuis besmet is geraakt, maar zeker weten doen we dat niet.

Deze mevrouw kon niet meer langer zelfstandig thuis wonen, zij had een vergevorderde vorm van dementie en had ter observatie in het ziekenhuis gelegen.

Toen deze mevrouw op de afdeling kwam, wisten we niet dat zij besmet was met Corona. Tijdens de verzorging en haar verblijf op onze PG (psychogeriatric) afdeling heeft ze talloze medewerkers en bewoners besmet.

Ik heb me steeds afgevraagd hoe het toch kon dat de één wel ziek werd en de ander maar door blijft lopen. Corona is een grillig virus. Er was een bewoner met ernstige COPD, die niet ziek is geworden.

Veel van mijn collega's werden enorm ziek en hadden grote benauwdheidsklachten.

We hadden geen idee hoe we cliënten met Corona moesten verzorgen. Je moet je realiseren dat we bekend zijn met virussen. Elk jaar is er wel het NORO virus. We hebben daar een protocol voor. Maar Corona heeft een andere verzorgingsvraag. Sommige cliënten werden zo ziek en raakten in korte tijd terminaal.

Gelukkig leerden we snel.

Ik werd niet ziek, waardoor ik in een enorme stroomversnelling van werkzaamheden terecht kwam, waar geen begin of einde aan kwam. Het was doorpakken en niet teveel stil staan bij alle ellende.

Binnen de kortste keren stonden we met veel uitzendkrachten op de afdeling, die allemaal ingezet werden. Vanuit de verte stuurde je ze dan maar aan, we hadden geen enkele mogelijkheid iets op ons gemak te doen.

Toen ik op een dag de krant open sloeg las ik dat onze instelling beticht werd van slecht beleid. Ik schrok daarvan, ik weet wel beter. We hadden een gebrek aan gezonde communicatie, we moesten doorpakken. Niemand kan zich voor stellen hoe snel het virus zijn slag sloeg.

Ik heb niet gezien dat we te weinig beschermende middelen hadden, maar wel dat we het gewoon niet konden bij benen. Er was geen ruimte te bedenken wat de beste strategie was, het over kwam ons. We hebben met elkaar er het beste van gemaakt, en pas nu is er wat rust is, kunnen we erover nadenken.

Bij een eventuele tweede golf zijn we, hoop ik, deskundig.

Corona piek.

We maken voor onze studenten via het Microsoft programma lessen online. We proberen het overzichtelijk te houden en stoppen per week in een digitale map op teams een lesbrief. We geven lessen over de doelgroepen waarmee gewerkt kan worden, zorgplannen, verpleegtechnische handelingen en alles meer.

Elke week spreken we een live moment af, waarin ik elke week zie dat er minder studenten aan deel nemen. Het is eind mei en de corona piek is op zijn top.

Op al die gezichten die in de kleine televisietjes verschijnen zie je dat het zwaar is. Studenten steken hun tong uit als je vraagt of het allemaal lukt, of zeggen dat het goed gaat... Gaat het goed?

Studenten die in de zorg willen werken zijn gewend niet te klagen. Te veel klagen is ook een vorm van zwakte en voor dat je het weet heb je er nog meer problemen bij. Werken in de zorg is flexibel doorzetten.

Er zijn weekenden waarin gewerkt wordt, maanden lang geen weekend vrij. Er zijn avonddiensten gevolgd door ochtenddiensten. Als je pech hebt, heb je gebroken diensten. Bij gebroken diensten heb je de middag "vrij". En werk je in de ochtend en avond. Voor mijn studenten betekent dat ze in de middag het huishouden doen en wat te eten klaar zetten voor pappa en de kinderen.

In de media wordt het gezien. Wij docenten gaan op een avond buiten staan om met alle mensen te applaudisseren voor de zorg medewerkers.

Ook voor de verzorgenden? Oók voor mijn studenten! Ik klapte het hardst voor mijn studenten, die ik niet meer op school aantrof. Die studenten die voor de zorg kozen, maar zelf ook veel zorgen hebben. Het is eind mei, en ik mis "mijn" studenten.

Verhaal van een student.

Dichte deuren, gesloten afdelingen, stille gangen, op de kop gezette huiskamers, hier en daar een verdwaalde waskar met uitpuilende zakken.... Dat was de aanblik toen ik binnen kwam op mijn “oude vertrouwde locatie”. Het tehuis was geraakt met een voltreffer uit het Covid-19 arsenaal. In nog geen 3 weken tijd was vrijwel de helft van de bewoners besmet geraakt. Ook waren tientallen personeelsleden getest op het coronavirus en besmet bevonden.

Mijn manager had mij gevraagd in te springen op de hoofdlocatie. Geen moment heb ik hieraan hoeven twijfelen. Die zaterdag, 23 mei 2020, ging ik naar mijn vertrouwde werkplek waar ik met open vizier het terrein betrad. Natuurlijk hadden mijn collega's mij gewaarschuwd en was ik op de hoogte van hetgeen er de voorgaande week had plaatsgevonden: een grootscheepse interne verhuizing waarbij het besmette deel naar de bovenverdieping in quarantaine was verplaatst en waarbij alle niet besmette bewoners een plekje hadden gekregen op de benedenverdieping. Het beeld was geschetst. Ik wist dus wat me te wachten stond. Echter zijn verhalen toch net weer even anders dan de realiteit die je zintuiglijk waarneemt.

Wat ik bij binnenkomst aantrof, was complete chaos. Waar aan de ene kant van het gebouw een hoop puin lag, dit vanwege de afbraak en start van de nieuwbouw van het pand, lag aan de andere kant achter gesloten deuren een vuurhaard van besmet gebied! Een schril contrast: oud en nieuw; dood en leven. Bij binnenkomst kreeg ik de opdracht naar mijn oude afdeling de Esdoorn te gaan. De aanblik bij betreding van de wandelgangen overrompelde mij en maakte mij tegelijkertijd in- en intriest. Het was alsof ik oorlogsgebied betrad, waar onlangs een aantal bommen tot ontploffing waren gekomen. Een spookstad, waar zojuist ijzeren Hein haar meest recente slachtoffers had weggenomen. Van de 36 bewoners, die er waren toen ik er 2 maanden geleden wegging, kende ik er nog maar 8. Het merendeel was besmet naar boven verhuisd of was inmiddels al overleden. Buiten dit alles was er geen team met bekende collega's als ook geen overdracht. Snel inlezen in de laatste rapportages zat er niet bij. Gevoelens van onmacht en diepe droefheid maakte meester van mij.

Toen ik uit één van de achterste slaapkamers het bekende verbale geluid van Mw B hoorde, wist ik wat me te doen stond: “gevoelens uit en ratio aan!” Daarvoor was ik hier. Zorgen voor hen die de zorg juist nu zó hard nodig hebben!

Verhaal van een student.

Wat mij voor altijd vooral bij zal blijven is de eenzaamheid onder mijn cliënten tijdens het Corona tijdperk: geen bezoek mogen ontvangen van je dierbaren en dat niet goed meer kunnen begrijpen.

Ik kan zo veel verdrietige voorbeelden noemen, maar beperk mij tot één geval van een dame van 97 jaar oud. Mevrouw is opgenomen voor revalidatie naar aanleiding van een gebroken heup. Gezien haar gezondheidstoestand verloopt het herstel zeer moeizaam.

Dat zij op een gegeven moment haar enige dochter niet meer mocht zien, of naar buiten kon, is nauwelijks te verteren. Door haar hoge leeftijd kan mevrouw zich geen beeld meer vormen wat corona inhoud en wat de vreselijke gevolgen kunnen zijn. “Ik zit in een gevangenis” zegt ze. “Op het einde van mijn leven word ik besodemieterd en opgesloten”. Het hele corona verhaal is volgens haar een leugen en complete onzin.

Het werd nog erger voor mevrouw. De afdeling moest in verdere isolatie, omdat een mede bewoonster besmet was geraakt. Iedereen moet de gehele dag op de eigen kamer blijven. En een kamer is niet meer dan een bed, tafel en twee stoeltjes..... geen persoonlijke meubels, hooguit wat foto's en kaarten aan de muur. Het (revalidatie) verblijf bij ons is er immers op gericht er zo kort mogelijk te zijn.

De verzorging komt, in een volgens haar monsterlijk pak, naar binnen om mevrouw te helpen met wassen en aankleden of de maaltijden en medicijnen te brengen.

Daar zit ze dan, de lange, lange dag, aan haar tafeltje. Nog altijd tot in de puntjes verzorgd. Vroeger had mevrouw in een modezaak gewerkt en dat was te zien: chique kleding, een make upje en een luchtje op.

We doen zo vaak als we kunnen een spelletje met haar. Dat tovert een kleine glimlach om haar gestifte lippen. Maar de eenzaamheid overvalt haar steeds meer. Bijna dagelijks zegt ze tegen mij: “lief zusterje, laat mij alsjeblieft nog één keer mijn dochter omhelzen, dan kan ik mijn ogen sluiten”. Er zijn momenten dat ik daarop geen troostende woorden meer kan vinden.

Hoe combineer je school met Corona?

Als docent werk ik met verschillende studenten. We hebben jonge studenten die stage lopen, maar ook wat oudere studenten die naast hun werk in de zorg onze opleiding volgen.

Toen ik dacht dat Corona in China bleef, was er een echte waakhond die mij wees op wat eraan kwam. Het was een student die vaak zegt dat ze hysterisch reageert. Ik dacht toen ook dat zij weer zo bezig was. Ze riep dat we allemaal ziek aan het worden waren en dat er een grote crisis aan komt. Ze zei dit toen ze te laat mijn les binnen kwam en ik aan haar vroeg waardoor dat kwam.

Ik zei dat ik altijd op haar rekende en dat het jammer is dat zij niet op tijd kon komen. Ze vertelde dat haar vaste verblijfplaats opgedoekt was en ze deze week bij een vriendin mocht slapen. "ik kom er nu vandaan mevrouw, daarom heb ik mijn rolkoffer bij me".

"En trouwens", zei ze, "ga nou niet zo zeuren over te laat komen en sentimenteel zijn dat je op me rekt, binnenkort gaat de school toch dicht". Ik ging er natuurlijk op in en stond op mijn strepen.

Ze heeft gelijk gekregen.

Ondertussen ben ik elke dag aan het ploeteren om over de telefoon contact met de studenten te houden. Met beeld bellen zie je dat het thuis niet zo comfortabel is als ik het heb. Handdoeken tegen de ramen, omdat er geen geld is voor gordijnen, jengelende kinderen die thuis onderwijs hebben, jonge studenten moeders die last van hun rug krijgen.

Met sommige studenten krijg ik geen contact, zij bellen me wel terug zo in de avond of op Tweede Paasdag en hebben dan een babbel dat ze school missen en zelfs mij.

"Ja mevrouw, we hadden altijd discussie, maar dat mis ik nu juist zo.

Verhaal van een student.

Door mijn zorgmanager is er direct actie ondernomen toen de Corona uitbrak. We gingen op slot, zelfs alle gezellige dingen werden gesloten. Geen kopje koffie drinken in het restaurant, geen muziek avondjes,...niets wat zoveel plezier gaf.

Onze bewoners mochten niet meer naar buiten, zelfs geen sigaretje roken in de tuin. Er werd geen bezoek van familie of vrienden toegelaten. Achter de geraniums zaten ze, en verder niets. Het grote niets werd steeds groter.

We merkten aan elkaar dat we bang werden ook besmet te raken. We reisden namelijk gewoon met openbaar vervoer en merkten soms dat we meer gingen hoesten. We werden echter niet getest, dus dachten we dat een gewone verkoudheid weleens Corona kon betekenen.

Het advies was dan dat je thuis moest blijven, waardoor de bezetting in gedrang kwam. Ondanks deze nare situatie ben ik toch komen werken, omdat ik van mijn werk houd. Mijn motto is: "In goede en slechte tijden ben ik bereid om mensen te kunnen helpen".

Ik werk al jaren in de zorg en knuffel wat af met mijn cliënten. Dat mocht niet meer. Ik kon hen alleen met woorden troosten. Ik vond dat erg moeilijk.

Verhaal van een student.

Na vier dagen vrij te zijn geweest ben ik op vrijdag 27 mei weer uitgerust teruggekomen op de werkvloer.

Het eerste goede nieuws wat ik te horen heb gekregen is dat de cliënten weer bezoek mogen ontvangen, waardoor de belangrijke familiebezoeken weer mogelijk zijn. Dit goede nieuws maakt ook mij enorm blij.

Het feit dat bezoeken weer mogen plaatsvinden neemt de onrust en angst bij cliënten weg,

Meneer N. is beperkt door de gevolgen van een hersenbloeding. Hierdoor is de communicatie vaak lastig. Het spraakcentrum in zijn hersenen is kapot gegaan, de afasie beperkt hem.

Een ander gevolg van de hersenbloeding is dat meneer extra emotioneel reageert. Nu hij zijn familie niet kan zien, is hij erg verdrietig en huult veel om zijn vrouw.

Zijn vrouw woont op de afdeling boven meneer. Zij heeft dementie en meneer kan mevrouw niet de hele dag meer om zich heen hebben. Er is bij de opname besloten dat ze apart van elkaar verzorgd worden. Nu met Corona is dat anders. Meneer kan naar boven wijzen en dan heel verdrietig zijn. Hij mist zijn vrouw en maakt zich zorgen.

Maar vandaag 27 mei is het feest. De grote dag is aangebroken!

Ik begeleid meneer naar de afdeling van zijn vrouw. Hij zit met een glunderend gezicht in de lift en ik kan met geen pen beschrijven hoe hun weerzien na twee maanden was.

Ik legde mijn hand op zijn schouder en troostte meneer die hilde van geluk. Het emotionele weerzien tussen dit echtpaar was ook voor mij heel ontroerend en ik werd erdoor geraakt. Ik kreeg er tranen van in mijn ogen. Omdat het mooi, ontroerend en tegelijkertijd hartverscheurend is om te zien dat dit echtpaar elkaar zo heeft gemist.

De liefde heeft deze mensen op de been gehouden.

Afsluitend.

Het is vandaag 17 juni en de wereld komt langzaam uit zijn schulp. We richten op school de 1,5 meter samenleving is. Dit doen we door goed te kijken hoe onze studenten onderwijs kunnen volgen. Daarbij verdelen we lokalen, stoelen en bankjes. We zetten pijlen en lijnen uit en roosteren in deeltijd.

We weten dat er een tijd vóór en na Corona is. We willen niet een tweede golf en zullen ons aan de spelregels gaan houden.

We vinden het heel knap dat studenten zo hebben doorgemaakt en naast alle werk op de instellingen ook hun schoolwerk hebben kunnen maken. Het is ook zo dat ik niet ga spreken van een achterstand, hoewel er wel onderdelen overgeslagen zijn. Die onderdelen gaan we inhalen.

We gaan overzichten maken en ook in het nieuwe schooljaar veel in teams aan de slag. Het onderwijs zal na Corona veranderen. Ik ben wel heel dankbaar dat de studenten weer naar school kunnen en dat we het leven weer kunnen delen, onze ervaringen kunnen delen en ons verdriet.

Alleen in verbondenheid met elkaar komen we verder.

Hoewel ik me realiseer dat ik niet de Minister van economische zaken ben, wil ik middels dit herinneringsboekje wijzen op het belang van mijn studenten. Jong en oud. Zij verdienen meer, financieel en maatschappelijk!